

104. Nyugszol már te porsátor...

1. Nyug - szol már te por - sá - tor
Lel - ked fel - tá - ma - dás - kor

5 Lenn a sír - nak hűs ö - lé - ben;
Meg - ú - jul majd fenn az ég - ben;

9 Sí - rod egy - kor el - ha - gyod,

13 Mi - dőn hív majd Jé - zu - sod.

2. Itt nyugodjál most tehát, Békén, csöndesen aludjál,
Mi is majd jövőnk hozzád, Ha porsátorunk földre száll;
Ott nincs többé fájdalom, S nem lesz már aggodalom.
3. Mert kívánja Jézusunk, Élünk mint zarándokok még;
S mindnyájan igát hordunk, Kiknek megáldá küzdelmét,
Addig míg a vég jő el, S Ő Istenhez vezérel.
4. Ó, mint élt itt Jézusunk: Nem volt része földi jóban;
Többet, mintsem mimagunk Szenvedett Urunk valóban.
Fel hát, bátran harcoljunk, És mindig rá pillantsunk!
5. Életünknek ideje Elbágyasztó déli óra;
Az éltünk egybevetve Az örökléttel: egy óra.
S épp ez egy órától függ Halálunk vagy életünk!
6. Te vagy legfőbb reményünk, Részünk lesz nekünk az élet,
Ha lezárul is szemünk, Te minékünk megadod ezt.
Isten és ember Fia, Békéd már adád vala!
7. Hogy tulajdonod vagyunk, Hogy Te feltámasztasz minket,
Engedd, ó, tapasztalnunk, Ha letesszük életünket.
Add, itt éljünk mint hívek, És tebenned haljunk meg!